

...

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.I.40.007/2021/5.

A felperes:

felperes neve (címe), aki személyesen jár el

Az alperes:

alperes neve (címe)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Bobay Beatrix ügyvéd (címe)

A per tárgya:

bérpótlék megfizetése

Az elsőfokú bíróság neve és a megfellebbezett határozatának a száma:

Gyulai Törvényszék 7.M.70.144/2020/4/I.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

Alperes, 7.M.70.144/2020/5.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 56 160 (ötvenhatezer-százhatvan) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A tényállás

[1] Az alperes (település neve)-i székhelyű, nevelési-oktatási feladatokat ellátó egyházi jogi személy.

[2] A felperes iskolatitkár munkakörben határozatlan idejű munkaszerződéssel került foglalkoztatásra az alperesnél. A 2017. január 4. napján kelt munkaszerződés-módosításban a felek a személyi alapbéren felül 12 100 forint nehéz körülmények között végzett munkáért járó bérpótlékot is kikötöttek 2017. január 1. napjától kezdődően. A 2017. szeptember 4-én kelt munkaszerződés-módosításban azonban a bérezéssel kapcsolatos rendelkezések akként kerültek módosításra, hogy a felek mellőzték 2017. szeptember 1-i hatállyal a bérpótlékot.

[3] 2017. szeptember 1-je és 2020. augusztus 31. között az alperes a pedagógus munkakörben foglalkoztatottak részére havi 19 500 forint nehéz körülmények között végzett munkáért járó pótlékot fizetett.

[4] A pótlék mellőzése miatt a felperesnek 2017. szeptember 1-je és 2020. augusztus 31. között összesen 702 000 forint jövedelemkiesése keletkezett.

[5] A felperes munkaviszonya 2020. augusztus 31. napjával megszűnt.

A kereset és az ellenkérelem

[6] A felperes módosított keresetében 702 000 forint nehéz körülmények között végzett munkáért járó pótlék megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Perköltséget nem számított fel.

[7] Érvényesíteni kívánt jogként a 326/2013. (VIII. 30.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Épr.) 32. § (6) bekezdését, 2. sz. mellékletét, a 105/2015. (IV. 23.) Kormányrendelet 2. sz. mellékletét, a 2011. évi CXCV. törvényt (a továbbiakban: Nkt.) 8. sz. mellékletét, továbbá a havi 101 500 forint illetményalapot a perbeli időszakban meghatározó törvényeket jelölte meg. Arra hivatkozott, hogy a megjelölt jogszabályi rendelkezések alapján

jogosult a nehéz körülmények között végzett munkáért járó pótlékra, amelyet azonban az alperes 2017. szeptember 1-től megvont tőle. Az összecszerűség tekintetében igényét az alperes által a pedagógus munkakörű munkavállalóinak juttatott pótlék összegéhez igazította.

[8] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Perköltségigényt ő sem érvényesített. Álláspontja szerint a jelen esetre irányadó a 326/2013. (VIII. 30.) Kormányrendelet 32/A. §-a, amelyből következően a felperes részére nem jár a kért pótlék, mer bérpótléka eléri a garantált bérminimum 107 %-át. Ezen túlmenően hivatkozott arra is, csak 2019. április 15-én lépett hatályba az a törvény, amely módosította a 2011. évi CCVI. törvényt (a továbbiakban: Ehtv.), kötelezettséget előírva a közcélú tevékenységet ellátó egyházi jogi személy munkáltatónak arra, hogy a nála foglalkoztatottak munkaviszonyának tartalmát a munkabér, a munkaidő és a pihenőidő vonatkozásában a közalkalmazotti jogviszonyhoz igazítsa. Ebből eredően a felperes igényét legfeljebb 2019. április 15-től érvényesíthette volna.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek nehéz körülmények között végzett munkáért járó pótlék címén 702 000 forintot. Megállapította továbbá, hogy a feljegyzett eljárási illeték az állam terhén marad.

[10] Abból indult ki, hogy az alperesre irányadó az Ehtv. 20. § (2) bekezdése, amelyet 2019. április 16-tól módosított a 2018. évi CXXXII. törvény 16. §-a és számozását megváltoztatta 21. §-ra. Mindkét jogszabályi rendelkezés lényege, hogy meghatározott egyházi jogi személyeknél a feladatukhoz kapcsolódóan foglalkoztatottak munkaviszonyának tartalma a munkabér, a munkaidő és pihenőidő vonatkozásában a közalkalmazotti jogviszonyhoz igazodik. A módosított rendelkezés a foglalkoztatott javára eltérést enged. Az előbbi jogszabályi rendelkezésekből arra következtetett, hogy az alperesre mindkét törvény hatálya alatt alkalmazandók a közalkalmazotti díjazásra vonatkozó szabályok. Az előbbieket miatt tévesnek ítélte az alperes kifogását, hogy a közalkalmazotti illetményre vonatkozó szabályok a munkabér vonatkozásában nem voltak egyértelműek, illetve alkalmazhatóak a 2019. április 15-ét megelőző időszakra.

[11] Az Épr. perbeli időszakban többször módosuló 16. § (8) bekezdésének és 32. § (6) bekezdésének együttes értelmezésével arra a megállapításra jutott – figyelemmel arra is, hogy a 105/2015. (IV. 23.) Kormányrendelet 2. § (2) bekezdése és 2. sz. mellékletének 244. sora (település neve)-t, mint kedvezményezett települést tünteti fel, illetve, hogy a 2. sz. melléklet az iskolatitkárt, mint nevelő és oktató munkát közvetlenül segítő munkakört nevesíti – a felperes jogosult a perbeli időszakban nehéz körülmények között végzett munkáért járó pótlékra.

[12] Az összecszerűség tekintetében rámutatott, a pótlék kereteit az Nkt. 8. melléklet 8. sor B és C oszlopai adják meg az illetményalap 10 és 30 %-a közötti mértékben. Mivel az illetményalap összege a perbeli időszakban folyamatosan havi 101 500 forint volt, mindvégig irányadó a 10 150 forint alsó és 30 450 forint felső határ. Az állítási szükséghelyzetre vonatkozó szabályok alkalmazásával elfogadta valóságnak, hogy az alperes a pedagógus

munkakörben alkalmazott munkavállalói részére havi 19 500 forint nehéz körülmények között végzett munkáért járó pótlékot fizetett. Az egyenlő bánásmód megtartásának követelménye miatt nem látott lehetőséget arra, hogy a felperes esetében az összecszerűség tekintetében eltérjen a pedagógus munkakörűeknek juttatott pótlék mértékétől.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[13] Az alperes hiánypótlási felhívást követően kiegészített fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását kérte. Nevesítetten a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 369. § (3) bekezdés a), c) és d) pontjainak megfelelően határozta meg a gyakorolni kért felülbírálati jogkört, de emellett érvelt az eljárás szabályszerűtlenségével kapcsolatban is. Megsértett jogszabályi rendelkezésként pedig lényegében a 2011. évi CXCV. törvény 31-37. §-aira, az Épr. 32/A. §-ára, a 2018. évi CXXI. (helyesen: CXXXII.) törvénnyel módosított Ehtv. 21. §-ára utalt. A hiánypótlási felhívást követően sem pontosította ugyanakkor, hogy a közalkalmazottak jogállásáról szóló 2012. évi XXXIII. törvény, illetve a 2017. évi LXXXVI. törvénnyel módosított 2016. évi XC. törvény mely rendelkezéseit sértené az elsőfokú bíróság ítélete.

[14] Lényegében elsősorban – az ellenkérelmével azonosan – arra hivatkozott, egyrészt a felperes bérpótléka eléri a garantált bérminimum 107 %-át, ezért nem jár részére a kért bérpótlék, másrészt a jogszabály-módosításokra tekintettel igényét legfeljebb 2019. április 15-től érvényesíthetné.

[15] Kifejtette továbbá, az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg az ügy alapját képező tényállást. Erre hivatkozva kérte, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéleti tényállásának mellőzésével állapítson meg új tényállást. Érintettként megjelölte az elsőfokú ítélet [4], [14], [23]-[28] bekezdéseit.

[16] További érvelése szerint a bíróságnak egyrészt vizsgálnia kellett volna az összecszerűség vonatkozásában is a felperesi igény megalapozottságát, másrészt rögzítenie kellett volna ítéletében, hogy mely bizonyítékok mérlegelésével hozta meg döntését e körben, figyelemmel arra, hogy nemcsak a jogalapot, hanem az összecszerűséget is vitatta az eljárás során.

[17] Ellentmondást látott az elsőfokú bíróság ítéletének [1], valamint [3] és [4] bekezdései között abban a tekintetben, hogy a tényállásban rögzítettek szerint a felperes 2017. december 31-ig havi 12 100 forint pótlékot megkapott, ugyanakkor igényét 2017. szeptember 1. napjától 2020. szeptember 1. napjáig jelölte meg. Megítélése szerint nem lehet tudni, hogy az ítélet rendelkező része mely időszakra állapítja meg az alperes fizetési kötelezettségét és ez az indokolásból sem derül ki.

[18] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

[19] Rámutatott, a 326/2013. (VIII. 30.) Kormányrendelet 32/A. §-a a perben irreleváns, ugyanis nem kapcsolódik a kereseti igényéhez.

[20] Vitatta, hogy az elsőfokú bíróság ne indokolta volna meg döntését azösszagszerűség tekintetében.

[21] Rámutatott, az ítéletből világosan kiderül, hogy az elsőfokú bíróság ténymegállapítása szerint az alperes eredetileg a teljes 2017. évre vonatkozóan állapította meg a pótlékot, később azonban 2017. szeptember 1. napjától kezdődően megszüntette annak fizetését. Ennek megfelelően került 2017. szeptember 1. napjától előterjesztésre a követelése.

[22] Alaptalannak találta azt az alperesi hivatkozást is, miszerint az elsőfokú bíróság nem határozta volna meg a figyelembe vett időszakot.

Az ítéltábla döntése és annak indokai

[23] A fellebbezés alaptalan.

[24] Az ítéltábla – kötelező hatályon kívül helyezési ok fennálltának hiányában – felülbírálati jogkörét a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján az erre irányuló fellebbezési kérelemre és ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolta. Ilyen korlátnak minősülnek a 371. § (1) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. A fellebbezési kérelemben foglaltakra figyelemmel hangsúlyozza az ítéltábla, e jogszabályi rendelkezés szerint korlátot nemcsak az képez, hogy a fellebbező fél milyen tartalmú döntést kér, hanem az is, milyen eljárási vagy anyagi jogszabálysértésre hivatkozik és milyen indokokkal támasztja alá kérelmét.

[25] Az ítéltábla a tartalmi követelmények szempontjából a Pp. 2021. január 1. napját követően hatályos szövegét vette alapul, tekintettel arra, hogy a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény módosításáról rendelkező 2020. évi CXIX. törvény módosította a fellebbezés tartalmi követelményeivel kapcsolatos rendelkezést, amely a 77. § értelmében 2021. január 1. napján lépett hatályba. Erre vonatkozó átmeneti szabály hiányában a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 15. § (1) bekezdés b) pontja alapján a rendelkezést a hatálybalépést követően megkezdett eljárási cselekményekre kell alkalmazni, és mivel az ítéltábla már az új perrendi szabály időbeli hatálya alatt vonta le a fellebbezés jogkövetkezményeit, az eljárási cselekménye időpontjában hatályos rendelkezést kellett alkalmaznia. Ez azt jelenti, hogy nem volt kötve a felperes által a fellebbezésében előadott felülbírálati jogkörökhöz, illetve nem kellett megkövetelnie az anyagi vagy eljárási jogszabálysértés jogszabályhely megjelölésével történő feltüntetését.

[26] Az előbbieik alapján, bár az alperes fellebbezésében kifejezett formában nem kérte a Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti felülbírálati jogkör gyakorlását, hivatkozásai azonban érintették azt, az ítéltábla vizsgálta e felülbírálati jogkör alapján az elsőfokú bíróság eljárásának szabályszerűségét. Az alperes e körben lényegében arra hivatkozott, hogy a bíróság indokolási kötelezettségének részben nem, részben pedig nem megfelelően tett eleget,

ugyanis az összegerszerűség alapjául figyelembe vett bizonyítékokat nem rögzítette, nem tüntette fel az összegerszerűséggel kapcsolatos döntése indokait, illetve a tényállásban ellentmondó megállapításokat tett a pótlék alperes részéről történő megfizetésének időtartalmával kapcsolatban, valamint nem határozta meg egyértelműen, mely időszakra állapítja meg az alperes fizetési kötelezettségét. E hivatkozásokra figyelemmel az ítéltábla az alábbiakat állapította meg.

[27] Az alperes alaptalanul hiányolta az összegerszerűség vonatkozásában az ítéleti indokolást, illetve annak rögzítését, hogy az elsőfokú bíróság e körben mi alapján hozta meg ítéletét. Az elsőfokú bíróság ugyanis – a felperes helyes érvelése szerint – ítéletének [23]-[27] bekezdéseiben vezette le az összegerszerűséggel kapcsolatos döntésének indokait. Utalt az állítási szükséghelyzet, az Épr. 32. § (6) bekezdése, az egyenlő bánásmód és a bizonyítás eredményének mérlegelése szabályainak alkalmazására. Ezzel indokolási kötelezettségének az elvárható mértékben eleget tett, mert – bár konkrét bizonyítékokat valóban nem értékelt – a megjelölt jogszabályi rendelkezések alapján számot adott arról, miért fogadta el egyrészt valósnak a felperes összegerszerűséggel kapcsolatos tényállítását, másrészt megalapozottnak e tekintetben az igényt. Teljesítette tehát a Pp. 346. § (5) bekezdésében foglalt azon elvárást, hogy megjelölje az alapul szolgáló jogszabályokat és azok értelmezését, illetve rögzítse a tények megállapításának egyéb körülményeit, az általa leírtakból pedig az is kiderült, miért nem kellett bizonyítékokat értékelnie.

[28] Ugyancsak valótlanul állított az alperes ellentmondást az indokolás [1], [3] és [4] pontjai között, tévesen értelmezte ugyanis az [1] pontban foglaltakat akként, hogy a megállapítás a 12 100 forint összegű pótlék 2017. december 31-ig történő kifizetésére vonatkozott volna. E bekezdésben az elsőfokú bíróság ugyanis – ahogy arra a felperes fellebbezési ellenkérelmében szintén helyesen utalt – csupán azt rögzítette, a 2017. január 4. napján kelt munkaszerződés-módosításban 2017. január 1-től december 31-ig tartó időszakra került megállapításra a pótlék. Rámutat az ítéltábla, a megállapítás nem azonosítható a kifizetés tényével. Ugyanebben a bekezdésben rögzítette az elsőfokú bíróság azt is, hogy a 2017. szeptember 4-én kelt munkaszerződés-módosítással a pótlék fizetése 2017. szeptember 1. napjától megszüntetésre került. Ezzel semmilyen ellentétben nem áll az a [3] és [4] bekezdésben feltüntetett felperesi igény, hogy a 2017. szeptember 1-től 2020. augusztus 31-ig tartó időszakra történjen a pedagógus munkakörben foglalkoztatottak részére megállapított mértékű pótlék kifizetése.

[29] Az is minden alapot nélkülöző hivatkozása az alperesnek, hogy nem derül ki, a marasztalási összeg milyen időszakra állapít meg fizetési kötelezettséget részére. Az előbbieknél megfelelően ugyanis az elsőfokú bíróság a tényállásban egyértelműen rögzítette egyrészt azt, hogy a felperestől 2017. szeptember 1. napjától vontatta meg a munkáltató a korábban már fizetett pótlékot, másrészt, hogy 2017. szeptember 1. napjától 2020. augusztus 31. napjáig tartó időszakban keletkezett a felperesnek havi 19 500 forint, összesen 702 000 forint jövedelemkiesése. Ez az összeg pedig azonos a marasztalási összeggel, azaz egyenesen következik az előbbiekből, valamint az összegerszerűséggel kapcsolatban már említett indokolásból, hogy az elsőfokú bíróság az igényérvényesítéssel érintett időszakra állapította meg az alperes fizetési kötelezettségét.

[30] Az ítéltábla tehát a Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti felülbírálati jogkörében eljárva jogszabálysértést nem állapított meg.

[31] Az alperes fellebbezési hivatkozásai érintették még a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja szerinti felülbírálati jogkört, amely értelmében a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének anyagi jognak való megfelelése vizsgálata során a bizonyítás eredményét okszerűtlennek minősítheti, és ennek alapján a tényállást módosíthatja, kiegészítheti. Az ítéltábla azonban nem látta indokát e jogköre gyakorlásának az alábbiak szerint.

[32] Bár az alperes kérte, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéleti tényállásának mellőzésével állapítson meg új tényállást, az elsőfokú bíróság hiánypótlási felhívása után sem jelölte meg konkrétan, milyen ténymegállapítások mellőzését és milyen új tények megállapítását kéri. Mindössze az indokolás bizonyos bekezdéseinek sorszámát jelölte meg, mint érintett pontokat. E körben rámutat az ítéltábla, a megjelölt pontok közül kizárólag a [4] utal olyan bekezdésre, amely tényállási elemet tartalmaz, a további hivatkozások az ítélet jogi indokolási részéhez tartoznak. A [4] bekezdésben pedig az elsőfokú bíróság lényegében azt állapította meg, hogy a felperes 2017. szeptember 1. és 2020. augusztus 31. között havi 19 500 forinttal számolva, összesen 702 000 forint jövedelemvesztést szenvedett, e ténymegállapítás azonban az alperes konkrét, értékelhető kifogásai alapján – a fent kifejtettek és az alább kifejtendők értelmében – nem volt megváltoztatható.

[33] Az alperes a Pp. 369. § (3) bekezdés b) pontja szerinti felülbírálati jogkört sem jelölte meg, de hiányolta az összecszerűség vizsgálatát, ezért az ítéltábla e felülbírálati jogkör gyakorlásának lehetőségét is vizsgálta.

[34] Nem találta azonban helytállónak e hivatkozást sem, ugyanis az ítélet indokolási kötelezettséggel kapcsolatban már említett [23]-[27] bekezdéseiben az elsőfokú bíróság számot adott az összecszerűség vizsgálatának módjáról is, azaz az összecszerűség vizsgálatát nem mulasztotta el.

[35] Az alperes további fellebbezési érvei a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontjában nevesített felülbírálati jogkörhöz kapcsolhatók, ugyanis alapvetően az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetés levonására irányulnak.

[36] E helyütt az ítéltábla ismételten rámutat, a Pp. 371. § (1) bekezdésének d) pontja megköveteli annak az anyagi, illetve eljárási jogszabálysértésnek a megjelölését, amelyre a fellebbező a fellebbezését alapítja. (Az ítéltáblának a jelen esetben nem kellett tekintettel lennie arra a kivételre, ha a felülbírálati jogkör gyakorlásának nem feltétele a jogszabálysértés, ugyanis az alperes e körben vizsgált hivatkozásai anyagi jogi szabályok téves alkalmazását sérelmezik.) E kötelezettségének a fellebbező fél akkor tesz maradéktalanul eleget, ha a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis, ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait ismerteti. Az előbbieknél azonban az alperes lényegében egyik általa megjelölt anyagi jogi jogszabálysértés vonatkozásában sem tett eleget, ezért alapvetően e hivatkozásai érdemben nem értékelhetők.

[37] Mindezek ellenére megjegyzi az ítéltábla, a 2011. évi CXCV. törvény 31-37. §-ai a jelen perben nem releváns rendelkezéseket tartalmaznak.

[38] Ugyancsak irreleváns a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény alkalmazásának kizártságára vonatkozó alperesi hivatkozás, figyelemmel arra, hogy az ítélet direkt módon a Kjt. szabályainak alkalmazására nem utal.

[39] A 326/2013. (VIII. 30.) Kormányrendelet 32/A. §-a pedig – a felperes helyes érvelésének megfelelően – ugyancsak nem kapcsolódik a kereseti igényhez, ezért azt az elsőfokú bíróságnak nem is kellett alkalmaznia. Az alperes által megnevezett előbbi jogszabályi rendelkezés közalkalmazott esetében az illetményre, munkavállaló esetében az alaphérrre vonatkozóan határoz meg egy alsó korlátot a Kjt. szerinti besoroláshoz tartozó garantált illetmény – ha az érintett személy kötelező legkisebb munkabérrre vagy garantált bérminimumra jogosult, ez utóbbiak – 107 %-ában. A felperes igénye pedig pótlék megfizetésére irányult, ami nem része az alaphérrnek, ez következik ugyanis az Mt. 139. § (1) bekezdéséből, amely szerint a bérpótlék a munkavállalót a rendes munkaidőre járó munkabérrén felül illeti meg.

[40] Kellő indokolás hiányában az alperes 2017. évi LXXXVI. és 2016. évi XC. törvényekre történő hivatkozása sem vizsgálható érdemben.

[41] A továbbiakban az alperes a 2018. évi CXXI. törvény 21. §-ának leghamarabb 2019. április 15-től történő alkalmazására utalt, illetve arra, hogy ezt megelőzően a felperes igényét nem érvényesíthette volna. A 2018. évi CXXI. törvény azonban egyes bűnügyi tárgyú és más kapcsolódó törvények módosításáról szól, annak 21. §-a az alábbiak szerint rendelkezik: „Az Rtv. 93/A. § (7) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép: (7) Az Országos Rendőrfőkapitány, a belső bűnmegelőzési és bűnfelderítési feladatokat ellátó szerve főigazgatója, illetve a terrorizmust elhárító szerv főigazgatója a panasrról 35 napon belül közigazgatási hatósági eljárásban dönt. Az ügyintézési határidő a Testület állásfoglalásának kézhezvételét követő napon indul. Ha az országos rendőrfőkapitány a belső bűnmegelőzési és bűnfelderítési feladatokat ellátó szerv főigazgatója, illetve e terrorizmust elhárító szerv főigazgatója határozatban eltér a Testület állásfoglalásától, ezt köteles megindokolni.”

[42] Mind a jogszabályi rendelkezés címéből, mind 21. §-ának szövegéből világosan kiderül, hogy az abban foglaltak semmilyen módon nem kapcsolódnak a jelen per tárgyhöz.

[43] Az alperes által a 2018. évi CXXI. törvény 21. §-aként idézett rendelkezés valójában a 2018. évi CXXXII. törvény 16. §-ával módosított rendelkezés, amely a 2011. évi CCVI. törvény 20. § (2) bekezdésének helyébe lépett 21. § szám alatt. A módosítás valóban 2019. április 15-től lépett hatályba, azonban hangsúlyozandó, hogy a rendelkezés nem előzmény nélküli, az előbb megnevezett 20. § (2) bekezdés ezt megelőzően is a jelen per érdeme szempontjából hasonló szabályozást tartalmazott. Erre az elsőfokú bíróság ítéletében egyértelműen utalt, idézve mind a 2018. április 15-ét megelőzően, mind az azt követően hatályos normaszöveget. Azt is hangsúlyozta helyesen, hogy e két jogszabályi rendelkezés egyező lényege, hogy a megállapodás alapján nevelési-oktatási tevékenységet folytató alperesre irányadóak a közalkalmazotti díjazásnak megfelelő szabályok a munkaviszonynak minősülő foglalkoztatásra irányuló jogviszony keretei között is.

[44] Az alperes az előbbieket miatt alaptalanul hivatkozott arra, az általa egyébként tévesen megjelölt jogszabályhely következtében a felperes igénye legfeljebb 2019. április 15. napját követően lett volna érvényesíthető.

[45] Tekintettel arra, hogy az alperes valamennyi fellebbezési hivatkozása a fent kifejtettek szerint megalapozatlan volt, a fellebbezési kérelem és fellebbezési ellenkérelem korlátai között gyakorolt felülbírálati jogkörök alapján az elsőfokú ítélet megváltoztatásának nem volt helye. Ezért azt az ítéltábla a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[46] A másodfokú eljárásban is pernyertes felperes perköltség megállapítását nem kérte, ezért arról az ítéltáblának rendelkeznie nem kellett.

[47] A feljegyzett eljárási illeték a Pp. 101. § (1) és 102. § (6) bekezdése alapján marad az állam terhén figyelemmel arra, hogy az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés e) pontja szerint személyes illetékmentességet élvez.

Szeged, 2021. június 9.

Dr. Szeghő Katalin s.k.

Dr. Szöllősiné dr. Tóth Zsuzsanna s.k.

Dr. Hámori Attila s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró